

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 7. ožujka 2018. [\[Multimedia\]](#)

Misa – Druga euharistijska molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo katehezu o svetoj misi. U ovoj katehezi govorit ćemo o euharistijskoj molitvi. Kad se zaključi obred prinosa kruha i vina, započinje euharistijska molitva koja daje prepoznatljivost misnome slavlju i predstavlja njezin središnji trenutak koji vodi prema pričesti. Ona odgovara onome što je sam Isus učinio, za stolom apostolima na Posljednjoj večeri, kad je zahvalio na kruhu, a zatim na čaši vina (usp. Mt 26, 27; Mk 14, 23; Lk 22, 17.19; 1 Kor 11, 24): njegova zahvala ponovno oživljava u svakoj našoj Euharistiji, pridružujući nas njegovoj žrtvi spasenja.

U toj svečanoj molitvi – Euharistijska molitva je svečana – Crkva izražava ono što čini kad slavi Euharistiju i razlog zbog čega je slavi, to jest da ostvari zajedništvo s Kristom stvarno prisutnim u posvećenom kruhu i vinu. Nakon što pozove okupljene da uzdignu svoja srca Gospodinu i da mu zahvale, svećenik izriče molitvu naglas, u ime svih prisutnih, obraćajući se Ocu po Isusu Kristu u Duhu Svetom. „Smisao je te molitve da se cijeli zbor vjernika sjedini s Kristom u ispovijedanju čudesnih Božjih djela i u prinošenju žrtve” (Opća uredba Rimskog misala, 78). A da bi se ujedinio mora razumjeti. Zbog toga je Crkva htjela da se misa slavi na jeziku koji ljudi razumiju, kako bi se svi mogli pridružiti ovoj hvali i ovoj velikoj molitvi sa svećenikom. Zapravo, „Kristova žrtva i žrtva Euharistije samo su jedna žrtva” (Katekizam Katoličke Crkve, 1367).

U Misalu postoje različiti obrasci euharistijske molitve, a svi su sačinjeni od karakterističnih elemenata, na koje bih sada htio podsjetiti (usp. OURM, 79, KKC 1352-1354). Svi su jako lijepi. Prije svega, tu je predslavlje, koje je čin zahvale za Božje darove, osobito za slanje svoga Sina kao Spasitelja. Predslavlje se zaključuje poklikom „Svet”, koji se u pravilu pjeva. Lijepo je otpjevati „Svet”: „Svet, Svet, Svet Gospodin”. Lijepo je otpjevati ga. Cijela zajednica pridružuje svoj glas glasu anđela i svetih u zahvaljivanju i slavljenju Boga.

Slijedi zatim zaziv Duha da svojom moći posveti kruh i vino. Zazivamo Duha da dođe i da se u

kruhu i u vinu nastani Isus. Djelovanje Duha Svetoga i djelotvornost istih Kristovih riječi koje je izrekao svećenik, čine stvarno prisutnima, pod prilikama kruha i vina, njegovo Tijelo i njegovu Krv, njegovu žrtvu prinesenu na križu jednom zauvijek (usp. KKC, 1375). Isus je bio vrlo jasan u vezi s tim. Čuli smo kako sveti Pavao na početku govori Isusove riječi: „Ovo je tijelo moje, ovo je krv moja“. „Ovo je tijelo moje, ovo je krv moja“. Sam Isus je to rekao. Mi se ne bismo trebali iščuđavati nad tim: „Pa kako to da...“. To je Isusovo tijelo i točka! Vjera: u pomoć nam pritječe vjera; činom vjere vjerujemo da je to Isusovo tijelo i krv. To je „tajna vjere“, kao što kažemo nakon posvete. Svećenik kaže: „tajna vjere“, a mi odgovaramo poklikom. Slaveći spomen smrti i uskrsnuća Gospodinova, u iščekivanju njegova povratka u slavi, Crkva prinosi Ocu žrtvu koja pomiruje nebo i zemlju: prinosi Kristovu pashalnu žrtvu prinoseći samu sebe zajedno s njim i moleći, po Duhu Svetom, da „u Kristu budemo jedno tijelo i jedan duh“ (Treća euharistijska molitva; usp. Sacrosanctum Concilium, 48; OURM, 79f). Crkva nas želi ujediniti s Kristom i da postanemo s Gospodinom jedno tijelo i jedan duh. To je milost i plod sakramentskog zajedništva: blagujemo Kristovo tijelo da postanemo, mi koji ga blagujemo, njegovo Tijelo koje živi danas u svijetu.

To je tajna zajedništva, Crkva se pridružuje Kristovu prinosu i njegovu zagovoru te u tome svjetlu, „Crkva je u katakombama često prikazana u liku žene u molitvi, raširenih ruku u stavu moliteljice (= orans), Crkva koja moli, koja uzdiže molitve Bogu. Lijepo je misliti na to kako Crkva moli. Ima jedan odlomak iz Djela apostolskih; kad je Petar bio u zatvoru, kršćanska zajednica, kaže se u tekstu, „neprestano je molila za Njega“. Crkva koja moli, Crkva moliteljica. A kad mi idemo na misu idemo to činiti: biti Crkva moliteljica. Poput Krista koji je raširio ruke na križu, po njemu, s Njim i u Njemu i ona se prinosi i zauzima za sve ljude“ (KKC, 1368).

U euharistijskoj molitvi upućuje se molitva Bogu da sabere svu svoju djecu u savršenstvu ljubavi, u jedinstvu s papom i biskupom, koje se spominje po imenu, što je znak da slavimo u zajedništvu sa sveopćom Crkvom i s partikularnom Crkvom. Molitva, kao prinos, prikazuje se Bogu za sve članove Crkve, žive i mrtve, koji iščekuju blaženu nadu da će postati dionicima vječne baštine u nebu s Djevicom Marijom (usp. KKC, 1369-1371). Nitko i ništa nije zaboravljeno u euharistijskoj molitvi, ali sve se ponovno vraća Bogu, kao što to dokazuje doksologija kojom se zaključuje. Nitko nije zaboravljen. A ako imam neku osobu, rođake, prijatelje, koji su u potrebi ili su prešli s ovoga svijeta u drugi, mogu spomenuti njihovo ime u tome trenutku, u sebi i tiho ili dati da se zapiše i spomene određeno ime. „Oče, koliko moram platiti da se moje ime tamo spomene?“ - „Ništa“. Jeste li razumjeli? Ništa! Misa se ne plaća. Misa je Kristova žrtva, koja je besplatna. Otkupljenje je besplatno. Ako želiš dati prilog učini to, ali se ne plaća. To je važno shvatiti.

Ovaj kodificirani obrazac molitve, možda će nam se činiti pomalo dalekim – to je istina, to je drevni obrazac - ali, ako dobro shvatimo njegovo značenje, onda ćemo sigurno bolje sudjelovati. On, zapravo, izražava sve ono što činimo u euharistijskom slavlju; k tome nas uči njegovati tri stava koja nikada ne bi smjela izostati kod Isusovih učenika. Tri stava: prvi, učiti „zahvaljivati, uvijek i svugdje“, a ne samo u određenim prigodama, kada je sve dobro; drugo, učiniti od svoga života, slobodan i besplatan, dar ljubavi; treće, izgrađivati konkretnu zajednicu, u Crkvi i sa svima. Dakle,

ta središnja molitva na misi uči nas, malo po malo, da od čitavog svog života učinimo „euharistiju“, to jest čin zahvale.

Apeli Svetog Oca

Apel povodom inicijative „24 sata za Gospodina“. Idućeg petka u bazilici Sv. Petra slavit ću pokorničko bogoslužje prigodom tradicionalnih 24 sata za Gospodina. Nadam se da će naše crkve ostati dugo otvorene da prime sve one koji se žele pripremiti za Uskrs, slaveći sakrament pomirenja, i tako iskusiti Božje milosrđe.

Apel povodom Zimskih paraolimpijskih igara u PyeongChangu

Za dva dana će biti otvorene Zimske paraolimpijske igre u gradu PyeongChangu, u Južnoj Koreji, koji je nedavno bio domaćin Olimpijskih igara. Te su igre pokazalo kako sport može podizati mostove među zemljama u sukobu i dati značajan doprinos perspektivama mira među narodima. Paralimpske igre, još više, potvrđuju da se kroz sport može prevladati vlastitu invalidnost. Paraolimpijci i paraolimpijke za svakoga su primjer hrabrosti, postojanosti i izdržljivosti u nepopuštanju pred ograničenjima. Sport predstavlja veliku školu uključivosti, ali i nadahnuća za vlastiti život i zauzimanja oko preobrazbe društva.

Upućujem pozdrav Međunarodnom paraolimpijskom odboru, sportašima i sportašicama, korejskim vlastima i narodu. Jamčim svoju molitvu da ovaj događaj bude doprinos danima mira i radosti za sve.